

KOVÁCS ISTVÁN

A csönd ideje

Leértékelten itt a tél

Fullaszt a drótra fűző „éljen”

*Megőszült források vizén
angyalhajt guzsalyoz az ág*

*Elfúj majd minden lobogót
e síroktól huzatos világ*

*Voltunk egyszer a bibliás
emberteremtő ige*

*Üres szobák visszhangjain
csapódik torkomnak a szó*

*Egy kéz az ingemet kibontja
Legyen hát zsoldtáros a hó*

*Telő hiányodnak holdja
felségjel lett az éjszakámon*

Rádcsukódik a tengersizem

Kontyod a szédült víz alatt

bomlottan örvénylik az álom

BAKA ISTVÁN

Könyörögj érettem

*Száz szirmod, cseresznyefa-boszorkány,
sistereg, feketére sül,
szélszította leveleid
lángokként nyaldosnak körül.*

*De szenesedő csontjaidból
vércseppek buggyannak majd — csodát
teszel holtodban, s térdre hull szent
stigmáid előtt a világ.*